

EL POBLE EMPRESONAT

Hi havia una vegada una noia d'onze anys que es deia Anna. Era una lluitadora d'esgrima molt bona, i també era molt llesta. Ella volia ser lluitadora d'esgrima professional, però la seva mare i el seu pare volien que fos informàtica per tenir una bona feina. Sempre es barallava amb ells per aquest tema.

Un dia, els seus pares li van dir que anés a un examen d'informàtica. Com que no volia fer-ho, va anar per un camí que mai havia passat, a veure si es perdia i així tenia una excusa per no anar-hi. Va trobar una botiga d'objectes de segona mà i va entrar. Un cop dins, va veure que hi havia de tot: quadres, butaques, càmeres del segle XVIII, ninots... Però el que més li atreia era un llibre al fons de la botiga. Semblava molt vell i estava ple de pols. Era d'un color marró gris i la portada i la contraportada estaven fetes de pell. El va agafar i el va comprar.

En sortir de la botiga es va adonar que ja s'havia fet tard i que no podia anar a l'examen, així que va tornar a casa. Quan va arribar, els seus pares li van preguntar quina nota havia tret, i ella va dir que no l'havia fet. Es van enfadar molt i la van castigar a la seva habitació. Com que no tenia res a fer, es va posar a llegir el nou llibre. De sobte, li va entrar una son terrible i es va adormir.

Quan es va despertar es va adonar que no estava a la seva habitació, sinó que estava pujada a un arbre. Sorpresa, va caure al terra. Va mirar al voltant i va veure un petit poble de muntanya que semblava abandonat. Va buscar a alguna persona, però no va trobar a ningú. De sobte va escoltar un soroll i va veure com al costat seu s'obria la porta d'un búnquer subterrani! Va treure el cap i va veure un noi intentant sortir. L'Anna el va agafar la mà i el va ajudar.

- Gràcies-va dir el noi-, si no hagués estat per tu no sé com hauria sortit.

- No és res-va respondre l'Anna-. Per cert, saps on estem?

-Estem en una dimensió diferent a la teva- va concloure el noi-. Ai, perdó! No m'he presentat! Em dic Martí.

-Jo Anna. I això que abans has dit... Com que a una altra dimensió?!

-Doncs just el que he dit. Estem en una dimensió molt semblant i a la vegada molt diferent a la teva.

-I com és que he arribat a aquesta dimensió?-va preguntar.

-Hi ha objectes màgics que fan de portals interdimensionals. No recordes haver-te topat amb cap objecte estrany?

- Sí, el llibre! Però on es? L'estava llegint i ara no està aquí.

- Quan algú passa d'una dimensió a l'altra el llibre apareix on es va crear. Ara mateix està al castell del segrestador de pobles. Ell va segrestar tota la gent del meu poble, inclòs el meu pare, i se'ls va emportar al seu castell. Jo he estat amagat al búnquer des d'aleshores.

- Doncs ja sé què fer. Primer, rescatarem els ciutadans i les ciutadanes, després, agafarem el llibre i, finalment, tornaré a la meva dimensió!

- D'acord!- va dir ell- Però no serà gens fàcil.

Van arribar al castell i van mirar pels voltants de la muralla com podien entrar fins que van trobar una entrada secreta. L'Anna li va dir al que havia de fer:

- Martí, has d'anar a rescatar a la gent del poble. Jo agafaré el llibre.

- D'acord!

L'Anna i en Martí es van dividir.

Un cop dins a en Martí no li va resultar difícil trobar on estaven els habitants del poble i els va alliberar. Es va donar una forta abraçada amb el seu pare i els va portar al poble sans i estalvis. Mentrestant, l'Anna va anar buscant el llibre passadís per passadís fins que va escoltar un soroll i es va amagar, per si de cas. Era el segrestador de pobles! Al costat de l'Anna hi havia una barra de ferro del tamany d'una espasa d'esgrima i va tenir una idea. Es va llançar cap el segrestador i li va donar un bon cop amb la barra al cap. Després, va intentar tornar-li a colpejar, però ell va esquivar el cop i va donar una patada a l'Anna. Ella va seguir lluitant, però ell va aconseguir treure-li la barra i llançar-la al terra. Llavors va dir:

- Tu ets una dona. De debò et pensaves que guanyaries a un home?

El segrestador ja estava a punt de donar el cop final quan, l'Anna, arreplegant totes les seves forces, li va donar un cop de puny. El va llançar al terra i va dir:

- Doncs les dones podem fer les mateixes coses que els homes, i moltes més si volem.

El segrestador es va quedar inconscient al terra i l'Anna va aprofitar per lligar-li les mans amb una corda.

Va tornar al poble amb el segrestador. A ell li van tancar a la presó, i a l'Anna la van felicitar. Ella va dir que no ho hauria pogut fer sense l'ajuda del Martí. Abans de marxar, es va acomiadar de tots i va donar una forta abraçada al Martí.

- Adéu!- va dir l'Anna, a punt de llegir el llibre.

- Fins aviat!- van respondre tots.

I l'Anna va començar a llegir. Va tancar els ulls i...

Ja tornava a ser a la seva habitació, i va pensar que tot havia estat un somni, però al veure el llibre que tenia a la mà es va convèncer de que havia estat real. Va sortir fora de l'habitació buscant els seus pares i els va donar una forta abraçada. Els seus pares, que estaven molt amoïnats, li van preguntar on havia estat i els va dir tot. Ells no s'ho van acabar de creure, però no van preguntar res més.

Amb tota aquesta història l'Anna va fer un llibre que es va dir "El poble empresonat". En aquell moment els seus pares van veure que l'Anna mai seria informàtica, sinó que seria allò que ella volgués ser.

FI